

A Nyugat újból gyarmatosít

A GENDER-ELMÉLETTEL a Nyugat újból gyarmatosítja a világ többi részét – ez a végszélző megállapítás az egyik végkövetkeztetése az egyház társadalmi tanításának terjesztésével foglalkozó „Van Thuân bíboros” Nemzetközi Megfigyelőközpont jelentésének, amelyet január 26-án Triesztben mutatott be a központ elnöke, Giampaolo Crepaldi érsek.

A 2011-re vonatkozó jelentésből kiderül, hogy „az emberi természet gyarmatosításának” jelensége óriási felforgató erővel hatalmas nemzetközi nyomást gyakorolt a kormányokra: változtassák meg hagyományos törvényalkotásukat az élet továbbadásáról, a családról és az életéről, elsősorban a latin-amerikai országokban.

Crepaldi érsek **Argentína** esetét hozta fel példának.: 12 hónap leforgása alatt a keresztény hagyományokkal rendelkező nagyterjedésű dél-amerikai ország legalizálta a mesterséges megtermékenyítést, törvényesen elismerte a gender-elméletet, és módosítva a polgári jogot engedélyezte a bérnyaságot. **Egy év elég volt ahhoz, hogy alapjaiban forgaszák fel az egész argentin társadalmat, mellőzve az „emberi természet” fogalmát.** Az első gyarmatosítás, számos negatív szempontja mellett a fejlődést szolgálta. Ez az újabb nyugati gyarmatosítás azonban a semmit exportálja – fejtette ki Crepaldi érsek.

A gender-elmélet a fejlett országokban szinte egyáltalán nem ütközött ellenállásba, ma már állami iskolákban is oktatják, anélkül, hogy különösebben tiltakoznának ellene. Új jelenség, hogy az elméletet módszeresen

exportálják a gazdaságilag fejlődő és a szegény országokba is.

Alattomos ideológiáról van szó, amely a Nyugat dogmájára, az „egyéni jogokra”, továbbá egy állítólagos egyenlőségre hivatkozik nem nélküli, azaz elvont nemiséggel rendelkező személyek között. Ez az elmélet **az egész társadalmi szerkezet szétzúzásához vezet.**

Miért éppen Latin-Amerikát veszi célba az új gyarmatosítás? – tette fel a kérdést Crepaldi érsek. A főpásztor szerint az ősi keresztény hagyományokkal rendelkező európai földrész erősen szekularizált és számos országa, mint például Hollandia, Franciaország, Anglia, Spanyolország, továbbá újabban Horvátország törvényhozása engedélyez olyan gyakorlatokat és magatartásokat, amelyek homlokegyenest ellentétben állnak a természetes erkölcsi törvénnyel.

A kereszténység másik fontos központja Latin-Amerika, ahol a keresztény hagyományok idáig megakadályozták az erkölcsi értékek teljes szekularizálását – a számokat tekintve talán itt él a legtöbb katolikus. **A legtöbb latin-amerikai államban a törvények még védelmezik az életet és a házasságon alapuló természetes családot.** A gyarmatosításnak ez az új formája a nihilista nyugati gondolkodásmód terméke, amelyet minden erővel Latin-Amerikába kívánnak exportálni. A Nyugat egykor klasszikus értelemben, ma pedig kulturális szinten gyarmatosít. Olyan mentalitást kínál fel, amely **ellenkezik a természetes erkölcsi törvénnyel** és azt sürgeti, hogy az ún. „maradi” országok is végre lépjenek az általuk „haladásnak” minősített útra.

Ebben a helyzetben, amelyet a pápai Tanítóhivatal is többször elítélt, a keresztények feladata, hogy kulturális szinten küzdjenek a kihívás ellen. Kötelezzék el magukat a törvényhozás és a politika terén is. Természetesen küzdelmük csak akkor lesz eredményes, ha mély hitélettel, megújult missziós tevékenységgel

párosul, amelyet ma új evangélicizációnak nevezünk – mutatott rá felszólalásában Giampaolo Crepaldi triszti érsek, az egyház társadalmi tanítását terjesztő „Van Thuân bíboros” Nemzetközi Megfigyelőközpont elnöke.

Vatikáni Rádió

A Magyar Katolikus Családegysület Elnökségének állásfoglalása

A Magyar Katolikus Családegysület Elnöksége meglepődve fogadta az Alkotmánybíróság 2012. dec. 17-én kihirdetett határozatát a családok védelméről szóló 2012. évi CCXI. törvény két rendelkezésének alkotmányellenesség miatti megsemmisítéséről.

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 16. cikkét, az Európai Unió Alapjogi Chartájának 9. és 33. cikkét, Magyarország Alaptörvényének Nemzeti hitvallását és I. cikkét, valamint a Család Pápai Tanácsa által kiadott Családjogi Chartát szem előtt tartva az Elnökség megállapítja, hogy

- a család alapja a házasság;
- a házasság az a természetes intézmény, amelynek feladata az élet védelmét biztosítani;
- minden kellő korú és megfelelő adottságokkal rendelkező férfinak és nőnek joga van házasságot kötni és családot alapítani;
- a család több, mint egyszerű jogi, szociológiai, vagy gazdasági közösség, mert a szeretet és a szolidaritás közösségét valósítja meg;
- a család feladata, hogy a családtagok és a társadalom életéhez szükséges kulturális erkölcsi, szociális, lelki és vallási értékeket gyarapítsa és tovább-adja;
- a család politikai, jogi, gazdasági, társadalmi védelemre jogosult;
- a férfi és nő között, önkéntes elhatá-

rozásuk alapján, a hűség, bizalom és együttműködés jegyében tartós szeretetközösségként létrejött házasságra épült család tudja leghatékonyabban szolgálni a közjót;

- az ilyen házasságra épülő családokat az egész társadalom érdekében fokozott védelem illeti meg.

A házasság és az azon alapuló család Istentől származik, tehát természetfeletti, az állam létét megelőző intézmény, amellyel nem lehet azonos értékű semmiféle más együttélési forma. Ugyanakkor vannak a házasságtól eltérő, jelenleg mégis törvényesen szabályozott életformák is, és ezek is hozhatnak létre a maguk módján családot. Ez a tény azonban nem hatalmazza fel az államot arra, hogy a házasság és az azon alapuló család belső, Istentől származó értékrendjét a maga hatalmi eszközeivel átalakítsa. Egy olyan szabályozás, amely különbséget tesz különböző együttélési formákra és a házasságra alapuló családok védelme között, sem a házasságra épülő család számára, sem pedig az egyéb életformák számára nem jelentene diszkriminációt, de biztosíthatná a házasság és a család fokozott védelmét.

Budapest, 2012. december 19.

A Magyar Katolikus Családegysület Elnöksége nevében
Bíró László püspök

A fejlődés nem lehet a boldogság kárára

Jose Mujica, Uruguay elnökének beszéde a 2012-es riói ENSZ konferencián

... Most mi, az országok vezetői kinyilvánítjuk azt a legbenső óhajunkat, hogy tartunk be minden olyan megállapodást, aminek megkötésére boldogtalan emberiségünknek lehetősége lehet. Mindemellett ragadjuk meg a lehetőséget és hangoosan tegyünk fel néhány kérdést. Egész délután **a fenntartható fejlődésről** beszéltünk. Arról, hogyan mentjük meg a tömegeket a szegénység karmaiból.

Mi az, ami ott motoszkál a fejünkben? A fejlődés és a **fogyasztási modell** az, ami a bővelkedő társadalmakat uralja? Azt kérdezem magamtól: **mi történe ezzel a bolygóval, ha Indiában az emberek családonként ugyanannyi autóval rendelkeznének, mint a németek? Mennyi oxigén maradna nekünk, hogy belélegezhessük?**

Van a világon jelenleg annyi erőforrás, ami lehetővé teszi, hogy 7 vagy 8 milliárd ember ugyanolyan fogyasztási szintet és pazarlást élvezhessen, mint a leggazdagabb nyugati társadalmak? Lehetséges lesz ez valaha is? Vagy egy napon egész másfajta párbeszédet kell megkezdennünk? Mert mi hoztuk létre ezt a civilizációt, amiben élünk. A piac, a verseny termékeit, ami egy elképesztő és robbanásszerű anyagi folyamatot indított el. **A piacgazdaság piacközösségeket hozott létre. Ennek lett a végeredménye ez a globalizáció, ami azt jelenti, hogy az egész bolygót átlátjuk.**

Mi irányítjuk a globalizációt vagy a globalizáció irányít bennünket? Lehet a könyörtelen versenyen alapuló gazdaságokban szolidaritásról és arról beszélni, hogy „mindannyian egyek vagyunk”? Milyen messzire terjed a testvériességünk? Nem azért mondom ezt, hogy megkérdőjelezzem ennek az eseménynek a fontosságát. Épp ellenkezőleg, az előttünk álló kihívás roppant horderejű, és a nagy válság nem gazdasági válság, hanem jóval inkább politikai.

Ma már nem az emberek uralják azokat az erőket, amelyeket szabadjára eresztettek, sokkal inkább ezek az erők uralják az embereket és az életet. Mert nem azért jöttünk erre a bolygóra, hogy egyszerűen csak fejlődjünk, tekinteten kívül hagyva

mindent. **Azért jöttünk erre a bolygóra, hogy boldogok legyünk.** Mert az élet rövid, és egy pillanat alatt véget ér. Egyetlen anyagi holmi sem olyan értékes, mint az élet. Ez mindennél fontosabb.

De az élet úgy csúszik ki az ujjaink közül, hogy dolgozunk, folyton csak dolgozunk azért, hogy még többet fogyaszthassunk, és a fogyasztói társadalom a motor. Hiszen végül is, ha a fogyasztás megbénul, a gazdaság leáll, ha pedig leáll a gazdaság, a stagnálás kísértete jelenik meg mindenki előtt. Pedig éppen ez a túlfogyasztás az, ami a bolygóra veszélyes. **Ezt a túlfogyasztást pedig azzal tudják fenntartani, hogy rövid ideig használható eszközöket gyártanak, mert úgy sokat lehet eladni.**

Így aztán egy izzó élettartama alig 100 óra. Pedig vannak olyan izzók, amelyek 100.000 órát égnek! De ilyeneket nem szabad gyártani, mert az problémát okoz a piacon, mert dolgoznunk kell, és fenn kell tartanunk a „használd és dobd el” civilizációt, így aztán egy gonosz csapdába kerülünk. **Ezek a problémák politikai természetűek, és azt mutatják, ideje, hogy megkezdjük a harcot egy új kultúráért.** Nem arról beszélek, hogy menjünk vissza a barlangember idejébe, vagy magasztosítsuk a elmaradottságot. De ezt nem folytathatjuk a végtelenségig, **nem irányíthat bennünket mindig a piac, épp ellenkezőleg, nekünk kell uralnunk a piacot.** Ezért mondom azt, hogy a probléma, amivel szemben állunk, **politikai probléma.** Alázatosan azt mondom, amit a régi gondolkodók, Epicurus, Seneca és az ajmara indiánok megfogalmaztak: *„nem az a szegény ember, akinek kevés a vagyona, hanem az, akinek a végtelenségig többre van szüksége, és a végtelenségig többet és többet kíván.”* Ez egy nagyon fontos kulturális kérdés. Örömmel fogadom az erőfeszítéseket és a megkötött megállapodásokat. És vezetőként be fogom őket tartani.

Tudom, hogy bizonyos dolgokat, amiket mondok, nem könnyű megemészteni. De rá kell jönnünk, nem a vízkészletek válságos helyzete és a környezettel szembeni erőszak az igazi ok. **Az igazi ok a civilizációs modell, amit mi hoztunk létre, és amin változtatnunk kell, az az életmódunk.** Egy olyan kis országban élek, amely bővelkedik az élethez szükséges természeti erőforrásokban.

Kis országunk lélekszáma alig több mint 3 millió. De van körülbelül 13 millió telenünk, amelyek a világ legjobbjai közé tartoznak. És van nagyjából 8 vagy 10 millió kiváló birkánk. Országom élelmiszert, tejtermékeket és húst exportál. Síkvidék és a föld csaknem 90% – a termékeny. Munkatársaim keményen harcolnak a 8 órás munkanapért. És most ezt 6 órára csökkentik. De az az ember, aki 6 órát dolgozik, két állást vállal, ezért hosszabb ideig dolgozik, mint azelőtt. De miért? Mert havonta kell fizetnie az autóért, amit megvett, a motorkerékpárért, amit megvett, és fizetnie kell és fizetnie kell, és amikor mindezzel végzett, rájön, hogy reumás öregember, mint én, és már vége is az életének. És akkor megkérdezzük: hát ez az emberi sors?

Azt mondom, ezek a dolgok a legfontosabbak: a fejlődés nem lehet a boldogság kárára. Az emberi boldogság javát kell szolgálnia, a földi szeretetet, az emberi kapcsolatokat, a gyermekek nevelését, barátságok ápolását, az alapértékek őrzését. **Pontosan azért, mert ez a legértékesebb kincs, amink van, a boldogság.** Amikor a környezetért harcolunk, nem szabad megfeledkeznünk róla, hogy a környezet első eleme az emberi boldogság. **Köszönöm!**

Hívítás – küldetés

Kell-e misszionálni?

Egy kérdőívre adott válasz

Az alábbi cikket a tavalyi római püspöki szinódus témája, az új evangelizáció, első meghirdetés - hitünk s vele missziós buzgóságunk felszítása jegyében közli újból A Lélek Szava (A korábbi, 1995/3. számában történt első közlése után). A válasz rövid összefoglalása a szerző személyes tapasztalatainak. Egyrészt maga is felnőttkori megtérőként talált rá mint „misszionált” (evangelizált) a hit útjára, találkozott Jézus Krisztussal, a Megváltóval. Másrészt pár évvel ez életfordító találkozás után az evangelizálás, a megtalált Isten-hit hirdetésének vágyával, bölcsészdiplomával a zsebében vállalt egyházközszégi „missziós” állást, 1984-ben.

Mindezt részletesen leírta „*Is-tendicsőítő önéletrajzában*”, a könyv *Jegyzeteiben* pedig az első meghirdetéssel, az Egyház megújulásának főbb feltételeivel kapcsolatos (korábban lejegyzett) gondolatait osztotta meg az olvasókkal. Most örömmel fedezte fel (másokkal együtt), hogy ezek az akkor álomnak tűnő gondolatok bekerültek, immár nem elméletként, pápai buzdítás-ként, hanem sürgető gyakorlati feladatként az Egyház szívébe.

Lapunk egy későbbi számában szeretné a szerkesztő (aki e válasz szerzője is egyben) közölni ezeket a jegyzeteket. - A könyv egyébként „elektromos kiadásban” - az eredeti szöveggel - olvasható a Szociális Testvérek Társaságának honlapján. (Aki szomjazik, jöjjön!) Nyomatott formában az Új Ember Kiadónál jelent meg 2008-ban.

- Kell-e misszionálni, ha igen, milyen módon? Ki, kit?

- így hangzott a kérdés.

Természetesen kell.

II. János Pál pápa minduntalan buzdít erre és a Magyar Katolikus Püspöki Kar is, nem beszélve a mi Urunkról, Jézus Krisztusról. (Különben a szekták fogják „evangelizálni” a langyos, névleges katolikusokat ill. a keresőket.)

A módra is útmutatást ad az Egyház: *az életünk tanúságtételével, az igehirdetéssel* - a „hivatásos” igehirdetők mellett nekünk, világiaknak is meg kell valanunk a hitünket, szóban is, a nem-keresztények előtt, amikor erre lehetőségünk adódik, és a Lélek indít rá - , és végül *a keresztény közösség tanúságtévő erejével* - az igazi krisztusi közösség vonzza a távolállókat! Az ősegyház gyakorlatában és a Szentírásban is megtalálható már a misszionálásnak ez a háromféle módja, melyre napjainkban buzdít az Egyház.

Minden katolikus kereszténynek „misszionáriusnak” kell lennie, a fenti értelemben. Van, aki meghívást kap Istentől arra, hogy egész életét a misszió szolgálatába állítsa. A többség azonban ott és akkor hivatott a misszionálásra, ahol erre lehető-

sége van: *a közvetlen környezetében.*

A tapasztalat szerint *a krízishelyzetben* levő emberek különösen is fogékonyak az Evangéliumra - ilyeneket ma bőségesen találunk kis hazánkban (de távolabb is). Gondoljunk csak a hajléktalanokra, munkanélküliekre, testi-lelki betegségben szenvedőkre, a magárahagyatottakra, a létminimum alatt élőkre ... azokra, akik bár *éhezik és szomjazzák az igazságot, de nem találnak rá* - itt különösen a fiatalabb nemzedékekre gondolok. Ha mi, keresztények, világiak nem mutatjuk meg nekik az Utat, sokan a már hozzánk is „begyűrűzött” „új vallásosságba” (okkultizmus, spiritizmus, keleti miszticizmus stb. stb.) fognak menekülni a lelki-szellemi úrból. Sajnos, ezek az emberek a legkritkább esetben indulnak el maguktól az Egyház felé - nekünk, világiaknak kell „házhoz szállítanunk” az ő számukra az *Örömhírt*. Fel vagyunk-e készülve erre...?

Az ún. „új vallások” léptenyomon kínálják magukat tetszetős kiadványaikkal ... Fontos lenne, hogy nekünk is rendelkezésünkre álljanak *jó katolikus „missziós” kiadványok* - olcsó „szórólapok”, füzetek, amiket ingyen osztogathatnánk, ha nem is feltétlenül az utcán, de a környezetünkben, ismerőseink, barátaink, szomszédaink, rokonaink körében. **Nem hittankönyvekre, szentségek vételére előkészítő kiadványokra gondolok (ezek**

második lépésként adhatók kézbe, amikor már eljutott az illető a templomba), hanem kifejezetten evangelizációs anyagra: személyes tanúságtételekre, közvetlen hangon, közérthetően, a mai ember nyelvén megírt népszerű kiadványokra, amelyek segítenének elvezetni a hitre, választ adva az Isten-kereső ember egzisztenciális kérdéseire. Amelyek *meghirdetnék az alapvető Örömhírt: Isten él, téged is szeret, Jézus Krisztus érted is meghalt, hogy kiragadjon a bűn hatalmából, téged is hív az Ő Országába...* Nekünk, „vajt-fülűeknek” talán túlságosan primitívnek tűnik az efféle igehirdetés, mert nehezen tudjuk beleélni magunkat egy olyan ember helyzetébe, aki az éhhalál küszöbén van. Neki nem kalács kell, hanem kenyér - egészen egyszerű táplálék. Még a „művelt” embereket is általában ez a fajta közvetlen tanúságtétel, *a megélt hitről szóló igehirdetés tudja evangelizálni, „szíven találni”.*

(Példaként említem *Tomka Ferenc: A keresztény hit legfőbb kérdései* c. kis füzetét vagy az *Örömet adtál a szívembe* c. öszeállítását, amely a Marana Tha sorozatban jelent meg.)

E.G.

Nem feledkezett meg a szerkesztő az előző számban tett ígéretéről - az Erdő Péter bíboros úrral és Kunszabó Zoltán diakónussal a színóduson szerzett élményeiről készített interjúk kivonatát lapunk egy későbbi számában közöljük!

Bemutatkozik...

Sári Gabriella szociális testvér, restaurátor

Régebbi, rendszeres olvasóink lapunk hasábjain néhányszor már találkozhattak Sári Gabriella testvérünk egy-egy írásával, fotóival. Ezúttal a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás Hírlevelének 2012/4. számában már megjelent bemutatkozását közöljük. (A Hírlevelben a Megújulás Országos Tanácsának tagjaként mutatkozott be.)

2003 óta vagyok tagja a Szociális Testvérek Társaságának, 2012 pünkösdjén tettem le örökfogadalmamat ebben a bencés lelkiségű, Szentlelkes, modern életstílusú, az egyház társadalmi tanítását küldetésének tekintő szerzetesi közösségben. Négy fogadalmat teszünk: a szegénységre, a tisztaságra, az engedelmességre és a Társaság iránti hűséges szeretetre. Magyar alapítású közösségünk apostoli életre egyesült, amit – sok közös szolgálatunk mellett – ki-ki a saját szakmájában dolgozva él meg.

Én restaurátorként dolgozom, főleg a falképekre-freskókra szakosodtam. Műemlék templomokat, középületeket állítunk helyre kollégáimmal, külső homlokzatokon és belső terekben egyaránt. Legkedvesebb munkáim a fóti templom freskóinak, valamint a Magyar Nemzeti Múzeum főlépcsőháza freskóinak (Lotz Károly és Than Mór) restaurálása volt.

Hosszú utat jártam be, amíg megtaláltam a helyemet. 15 évesen kíváncsiságból toppantam be Pécsen egy gitáros ifjúsági misére, ami nagyon megfogott és elgondolkodtatott. (Addig semmi kapcsolatom nem volt a vallással, egyházzal.) A Szentlélek dolgozni kezdett bennem, egyre nagyobb szomjúsággal kerestem Istent. Hamarosan jární kezdtem személyes beszélgetésre az akkori püspöki titkárhoz, *Bíró László atyához*, és hittanra is beiratkoztam. Döntöttem Isten mellett, szép sorjában részesültem a szentségekben. Akkor még nem sejtettem, hogy Istennel való utamnak ez csak a kezdete. **Jézus egyre közelebb vont magához, elérkezett hozzám hívó hangja.** 20 évesen meghallottam, hogy szüzességre hív, arra, hogy ezen az úton váljak hasonlóvá Hozzá. Ez egyszerre félelmetes és felemelő, örömteli is volt számomra. A konkrét helyemre, közösségemre azután csak sok-sok év vívódásokkal teli keresés után találtam rá.

A karizmatikus mozgalommal 1998-ban találkoztam közelebbről, és ez nagy gyógyulást, igazi fordulópontot hozott az életemben. (Korábban is halottam már róla, de konok „antikarizmatikus” voltam.) Ekkor lettem tagja Törökbalinton Regina nővér közösségének (Isteni Szeretet Közösség), és nyolc hónapot töltöttem ott az együtt lakó kis csapattal. Itt ismertem fel, mennyire fontos nekem a Szentlélekkel való szoros kapcsolat, az evangelizáció és a keresztyének egységének a szolgálata.

Isten azonban tovább hívott innen, hogy végre egészen konkrétan megmutassa, hogy hol bontakoztathatja ki bennem az Ő csodálatos tervét, hol kötelezhetem el magam véglegesen. Immár **10 éve lakom a Szociális Testvérek Társaságának anyaházában, 12 fős közösségben, ahol számomra nagyon-nagyon boldogító, igazi szeretetközösségben élünk.**

Az OT-nak 2006 óta vagyok a tagja, mint a szociális testvérek képviselője.

Hivatásomról sokat elmélkedek, ezeket a gondolataimat szeretném most megosztani:

Amikor munkám során felmegyek az állványra, kapcsolatba kerülök egy kőből épült templommal, épülettel, a múlt tárgyi emlékezetével. Nekilátok kutatni, tisztítani, konzerválni, esztétikailag helyreállítani egy régi, pókhálós, elszennyeződött, töredékes falfestményt. **Tevékenységem eredményeként felsejlik egy alkotás eredeti szépsége.** Hogyan visz közelebb a munkám Istenhez, mit tanulhatok általa Istentől? Hiszen Ő maga **az egyetlen igazi restaurátor: Jézus, a Szentlélek által - és a Szentlélek, Jézus által.** Ő helyreállítja a bűn által sebzett embert, vérével megtisztítja. Meggyógyítja, visszaadja az ember eredeti méltóságát, szépségét. Persze ez nem csupán megújítás, az ő helyreállítása mérhetetlenül több: egyben újjáteremtés is!

Először is engem kell restaurálnia. Az én istenképemet. Letisztítani róla a bűnök által szerzett átfestéseket, gyógyítani a sebek okozta torzulásokat, míg fokról-fokra hasonlóvá nem leszek Hozzá – Szent Pál szavai szerint. Mint gondos és türelmes restaurátor, vajon Isten is úgy örül a bontakozó Krisztus-

képmásnak, ahogy én örülök, amikor 10-15 méterre alól végre előtűnik az eredeti freskó? Pedig akkor mennyi munka van még hátra! Meg kell szilárdítani a gyenge részeket, ki kell pótolni a hiányokat, egységbe kell foglalni a szétesett képelemeket, stb, stb. Míg végül igazi templom lehetek...

A Szentlélek – aki Krisztus Testének, az Egyháznak felépítésére és helyreállítására adott – miben dolgozik hasonlóan a kőből épült templom restaurátorához? És miben más? Az biztos, hogy ő sem nyugszik addig, amíg helyre nem állítja, építségben, egységben, szépségben a Menyasszonyt, az Egyházat – a Jegyes, Jézus eljövételére!

Ezért is kapcsolódom szívesen azokhoz a mozgalmakhoz, amelyek az Egyház helyreállítására adtak. **A Szentlélek helyreállító, gyökerekig ható munkáját látom a karizmatikus, valamint az ökumenikus mozgalomban** – melynek mélyesleges dimenzióit nyitja a zsidósággal való kiengesztelődés munkálása, **Izrael misztériumának újrafelfedezése**. Ezekben a mozgalmakban egy „színes, szélesvásznú” képet kaptam az Egyetemes Egyházzal, az Egyház identitásáról.

Vajon milyen az a kép, ami Isten szívében van az ő Jegyeséről, az Egyházzal? Kutatom ezt a képet – és engedem, hogy Isten Szentlelke restauráljon.

A Szociális Testvérek Társasága Magyarországon az illegalitás alatt és után

Magyarországon 1950 és 1989 között a Társaság illegalitásban működött tovább. A szétszórattáskor a magyar területen 160 fogadalmas testvér élt. Az illegalitás éveiben hat testvér összesen 11 évet töltött börtönben, és többeknek kellett elviselniük rendőri zaklatásokat és kihallgatásokat. A testvérek csendes jelenlétükkel és tanúságtevő életükkel hirdették Krisztus örömhírét környezetükben. Ebben az időben nagy titoktartás közepette új belépőket fogadott be a közösség. Ennek gyümölcse, hogy a magyar terület 74 új fogadalmas testvérral gyarapodott az illegalitás éveiben.

1989-től Magyarországon a szerzetesrendek újramezthették működésüket, új lehetőségek nyíltak az apostoli küldetés megvalósítására. A testvérek ma közvetlenül szolgálják az evangelizációt hitoktatással, evangelizációs kurzusok, lelki gyakorlatok tartásával és saját lelkiismereti lapjuk, A Lélek Szava kiadásával. Részt vesznek a cigánypasztorációban, a hajléktalanok szolgálatában, a karitás munkában plébániai és egyházmegyei szinten egyaránt. Bekapcsolódtak különféle egyházi és lelkiismereti mozgalmakba, dolgoznak a szociális munka, a közgazdaság, az egészségügy, a kultúra, a nevelés és a közélet területén is. Mivel az alapító Slachta Margit „hivatásos és képzett munkásokat” akart adni nemcsak a társadalomnak, hanem az Egyháznak is, ezért több testvér szolgálja az Egyház belső életét.

A Szentlélek és a megőrzött szellem segíti a Társaságot az apostoli életnek megfelelő, ősi benedeki lelkiismeretből táplálkozó, modern életstílus megőrzésében. A testvérek és a kültagok ma is tanúságot tesznek arról, hogy küldetésük a Szeretet, ahogy XVI. Benedek pápa írja: *Deus Caritas est.* /N. Emma testvér/

Részlet egy a Társaságról szóló ismertetésből

A Katolikus Karizmatikus Megújulás identitása:

**Lelkiségek, mozgalmak,
közösségek**

Terjeszteni a Szentlélekben való megkeresztelkedést

2012-ben a Katolikus Karizmatikus Megújulási Mozgalom is jubilált: 45 éve tört be a katolikus Egyházba, viharos erővel a Szentlélek, az új Pünkösöd, amiért az utóbbi idők pápái is imádkoztak.

Erre emlékezve a Megújulás több neves személyiségének írását közölte a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás Hírlevele.

Mi, mint „szociális és szentlelkes” közösség a kezdetektől bekapcsolódtunk a Megújulásba, így számunkra is ünnep ez az évforduló. Ez alkalomból közöljük most a Hírlevél 2012/4. számában megjelent, a Szentlélek-keresztégről szóló írást.

Miért beszélünk mi folyton a **Szentlélekkeresztégről** a Katolikus Karizmatikus Megújulásban? Mert ez a veleje. A Szentlélek hozza létre a megújulást. Ezért is hívják a Katolikus Karizmatikus Megújulást más szóval a Szentlélekben való megújulásnak is.

A mi megújulásunk az, amelyen az Egyház és a világ keresztülmegy, amikor egy új Pünkösödöt tapasztal meg. Ezért állította VI. Pál pápa: „Az Egyház legelső szükséglete az, hogy mindig élje a Pünkösödöt”, és ezért kiáltott II. János Pál pápa egy „új Pünkösödért” a világ számára.

Jézus messiási működésének lényege, hogy a Szentlélekben kereszteljen: „aki utánam jön, ... Ő Szentlélekkel és tüsszel fog megkeresztelni titeket.” (Mt 3,11) „Akire látod a Lelket leszállni és rajta maradni, ő az, aki Szentlélekkel keresztel” (Jn 1,33). Az Krisztus alapvető műve, hogy beteljesítse az Ószövetség messiási prófeciáit, melyek szerint „kiárasztom Lelkemet minden emberre” (Joel 3,1; Csel 2,17)

A Szentlélek azért hozta létre a Katolikus Karizmatikus Megújulást, hogy terjessze a Pünkösöd tapasztalatát napjainkban. El kell mondanunk a langyos katolikusoknak és minden férfinak és nőnek társadalmunkban, hogy Jézus az Úr, hogy feltámadt és meg akarja újítani az emberiséget a Szentlélekben.

A Szentlélekben való megkeresztelkedés tapasztalata annyit tesz, mint ma megélni a Pünkösödöt (ApCsel 2,3-4.) Sokan vannak, akik életükkel tesznek tanúságot arról, hogy megélték a Pünkösödöt a jelen korban. Mindazoknak, akik megkapták a Szentlélek-keresztiséget – legyenek férfiak, nők vagy gyerekek, megkeresztelték vagy laikusok – megtapasztalásai és életük átalakulása hasonló ahhoz, ami az apostolokkal történt az Emeleti Teremben. Kivételes kegyelem az, amely hozzásegít egy embert ahhoz, hogy felismerje Krisztus erejét és uralmát.

Abban a pillanatban „az ember felismeri, hogy ő semmi, Isten pedig minden” (R. Cantalamessa atya)

Azokat, akik megtapasztalták a Lélekkeresztséget, **megragadta Isten**. Az isteni kegyelem felfedi, hogy milyen szerető, csodálatos, hatalmas és szent Ő. Isten mindenben sokkal több, mint amit valaha mondtak nekünk vagy olvastunk Róla. Isten elárasztja a teremtményt. Hirtelen közli, ahogy a teológia tanítja nekünk, hogy Ő a „teljesen más”, a SZENT. A mai embernek a szokásos, spontán válasza arra, amikor Isten ereje legyőzi, ugyanaz, amely az apostoloké volt Pünkösdkor, vagy Máriaé: **a dicsőítés áradatában törnek ki, megittasulva a Szentlélekben. A megtapasztalást követően egyikük sem tud „nem beszélni” Jézusról. Ő él! Ő az Úr!** A Szentlélek megmutatja nekünk, hogy ki Jézus. Megtanítja nekünk, hogy mi az a munka, amiért Jézus jött, hogy elvégezze, és amelyről azt akarja, hogy folytassuk: hirdetni az Örömhírt minden nap, minden módon, mindenkinek. A Szentlélek nem csupán megmondja nekünk, hogy mit kellene tennünk, hanem meg is nyitja az ajtókat ott, ahová akarja, hogy menjünk.

A Pünkösöd jelenvalóságának misztériumáról ezt mondja XVI. Benedek pápa: „Minél inkább Isten Igéjének rendelkezésére bocsátjuk magunkat, annál jobban úgy találjuk, hogy Pünkösöd misztériuma élő ma az Egyházban. Az Úr Lelke továbbra is kiárasztja ajándékait az Egyházra, hogy mi hiteles hirdetői lehessünk a megváltás Igéjének” (Verbum Domini kezdetű Apostoli buzdítás 123)

Az Szentlélek-keresztség, amelyet az apostolok fogadtak be pünkösdkor, volt a hajtóerő ahhoz az evangelizációhoz, ami hozzánk is elért. **A mai keresztnyek által megtapasztalt Lélek-keresztség az, ami az Evangélium hiteles és meggyőző hirdetését fogja nyújtani napjainkban, életet adva Jézus szavainak: „Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre; s mennyire szeretném, ha már fellobbanna!” (Lk 12,49)**

Katolikus Karizmatikus Megújulás, ne állj meg! **Hirdesd, terjeszd és kérd folyamatosan Istentől az új Pünkösödöt, egy örökké tartó keresztséget a Lélekben az Egyház és minden teremtmény számára.** (vö. Joel 3,1)

**María José C. de Ortiz
fordította:
NyG**

A 2006-os Országos Találkozó készült felvétel

Keresztelő

Örömhír!

A Föld nevű bolygó egyik gyakori, közönséges vegyületéből pár csepp a hétmilliárdnyi embertömeg egyik egyedének a homlokán végiggördül.

Mit vegyek fel? Vajon milyen ruha az, amelyik azért mégiscsak templomba illik, de jól kihangsúlyozza, hogy milyen ragyogó nő vagyok?

Hányan leszünk? Kik lesznek ott? Vajon x eljön-e? és tudok-e vele beszélni?

Meddig tart? Remélem, nem sokáig. Micsoda szerencsétlen időpont, most hogy is lesz az ebéddel akkor? Mikorra érek haza?

Remélem, nem lesz hosszú. Rettenetesen utálok a szertartásokat. Értelmetlen hókuszpókusz az egész. Minek ekkora feneket keríteni ennek? Egyáltalán, minek ez a cirkusz?

Rosszul vagyok a bezártságtól. Valahol hátul az ajtó közelében talán átvészelem, ha nem lesz túl hosszú, és innen kiszökhetek észrevétlen, ha nagyon szenvedek. Jaj, miért is vettem magassarkút, már most fáj a lábam, hogy bírom végig?

Szegény kicsi gyerek, nehogy megfázzon, nehogy éhes legyen, minek gyötrik, miért nem vártak, míg kicsit nagyobb lesz, ó, milyen csöpp, és de rossz, hogy nem otthon van, a megszokott kis környezetében, nehogy elkapjon valami betegséget.

Jaj, de édes, jaj, de aranyos, eszem a kis szívét, jaj, hadd érintsem, hadd fogjam meg, add a kezembe, tündéri szép kicsi baba...

Látjátok, ti itt mind? Ez az én családom, ilyen csinos, ilyen szép, különb sokkal itt mindenkinél minden tagja.

Na, ezek is milyen csórók, hát dukálna egy étterem utána, micsoda proli tempó itt Csepelen, nem találtak elegánsabb helyet?

Milyen lesz? Sosem voltam még Szentliturgián, vajon követni lehet-e? Hányan leszünk? Fogom tudni, mikor mit kell csinálni? Juj, de kínos lesz, ha valamit elrontok.

Ó, de gyönyörű lesz, az ezerhatszáz éves dallamok és mozdulatok, csodagazdag rítus, micsoda pompa, micsoda tömjén-illat, mennyi arany kép, hiába, no, tud a katolikus egyház valamit.

A Föld nevű bolygó egyik gyakori, közönséges vegyületéből pár csepp a hétmilliárdnyi embertömeg egyik egyedének a homlokán végiggördül.

A víz az élet feltétele – az örök életé is Jézus Krisztus óta. Ő, aki nek nem volt szüksége megtisztulásra, Ő, a Szent Erős, aki a Halhatatlan Atya öléről jött közénk, Ő is alámerült benne a Jordánban.

Beavatás. Ez a kicsi emberke, amint háromszor érinti a homlokát a víz, Isten Gyermeke lesz.

Szent Pillanat. Érthetetlen Pillanat. Maga az Isten, a Szentháromságos Isten lakója lesz Lilla Johannának. Benne él eztán. Templom lesz a gyerekből. Az Örök Élet temploma.

„Azért jöttem, hogy életük legyen, és pedig bőségben legyen.” (Jn 10,10)

Jézus nem ad részt, darabkát, nem tud kicsit adni. Önmagát adja, végtelen önmagát. Ő maga az élet, és Ő minden élet forrása. És Ő egy az Atyával.

Nem tudjuk felfogni, nem lehet felfogni, mi történik a vízsepp érintésekor, és nem is érthetjük meg, csak majd amikor Vele egyes leszünk.

Részeseedik Krisztus megváltó halálában és feltámadásában – koppannak a dogmatika szavai, mert az Érthetetlen és Befogadhatatlan Isten befogadásáról adnak érthető módon fogódzót.

Az emberi lélek megtorpan a Csoda előtt.

Mostantól eggyel több keresztény van.

„Amen! Áldás, dicsőség, bölcsesség, hála, tisztelet, hatalom és erő a mi Isteünknek örökkön-örökké! Amen! (Jel 7, 12.)

Gréti

Megtérés

Zárt lelkigyakorlatokat tartottunk a püspöki székvárosban – háromnaposakat, falusi asszonyok részére. Az egyik ilyen lelkigyakorlaton a szentgyónás idején odajött hozzám egy asszony:

– *Én nem mehetek gyónni és áldozni sem, mert 23 éve haragban vagyok az apóssommal, nem tudok neki megbocsátani.* Naponta háromszor jelenik meg az ajtóban, úgy adom ki neki az ételt reggel, délben, este, hiszen azt mondtam: „ennek a háznak a küszöbét nem lépi át, amíg én vagyok itt az asszony”.

Kértem a Szentlélek világosságát, mit mondjak neki ekkora mély gyűlölet feloldására. Végül így szóltam:

– Nézze, az egész falu szeme magán lesz, amikor hazamegy innen, várják, hogyan hatott haragban lévő lelkére e három nap. *Ha most nem bocsát meg, mindketten meghalnak ezzel a bűnnel.* Tegye meg: ahogy belép a kapun, nem

megy be a házba, hanem abba a szerzőkamrába, ahol apósa él 23 éve. Bemegy és megköveti, kivezeti onnan.

Imádkoztam érte, aztán láttam, hogy sírva jön ki szentgyónás után. Másnap reggel áldozott – és elutaztak.

Két év múlva elmentem ebbe a faluba a plébános unszolására, és ki más jön hozzám, s csókol kezet, mint az én asszonyom:

– Kedves testvér! Úgy tettem mindent, ahogy nekem mondta a lelkigyakorlaton. Először az apósomhoz mentem be, letérdeltem, megfogtam a kezét, megcsókoltam és azt mondtam:

– Édesapám, az Isten megbocsátott nekem, bocsásson meg Maga is! Fejemre tette mindkét kezét, és sírva azt mondta: – Édes lányom, 23 éven át ezért a napért imádkoztam! Bevezettem a házba, leültem a főhelyre, és azóta a mi gyűlölettel teli házunkba béke szállt. Mert addig a férjemmel is mindig veszekedés volt az apja miatt. *(egy testvér)*

„Hat gyerek, még mi kéne?”

Egyenes út a mennybe...

Horváth András vagyok, 44 éves. **Egész életemben templomba járó voltam, amolyan vasárnapi keresztény.** Szüleim pár hónaposan megkereszteltettek, majd elsőáldozó és bérmálkozó lettem gyerekfejjel. Jó közösségekbe jártam kamaszként, barátokkal, papokkal körülvéve. Semmi kilengés, tudatos, szürke hétköznapi, vasárnapi szentmise, évi egy gyónás, egyenes út a mennybe. Milyen jó nekem! – gondoltam. De azok a szegény többiek. Ők majd a tisztítóútból. Valamikor...

Aztán ahogy általában lenni szokott a fiatalokkal, megnősültem, de csakis vallásosat választottam feleségül. Ennek 20 éve. Semmi gond, minden a legnagyobb rendben, jönnek a gyerekek, ház, kocs, vasárnap mise, kisközösség, tévé, foci, munka, tévé, foci, számítógép, munka, kisközösség – egyenes út a mennybe. 40 éve.

De Valaki belül azt mondja, hogy valami talán még kéne. De Uram! – mondom. – Hat gyerek, még mi kéne?! De a választ soha nem vártam meg. 1996-ban építettük a családi házunkat. Ragaszkodtunk ahhoz, hogy legyen benne egy kis szoba, ahol csak imára gyűlünk össze, amolyan házi kápolnaféle. Az eddigi 10 év alatt nem töltöttem benne 15 órát. Volt, hogy évekig nem mentem be. Minek? Vasárnap mise, ott szólhat hozzám az Úr. Közösségbe járok, feleségem, gyerekeim templomba járók. Egyenes út a mennybe.

Ez év márciusától elkezdünk a párommal szentségimádásra járni. Először hosszú volt és kényelmetlen, de mindig kaptam valamit, amitől jó kedvem lett, a templomból kifelé menet azonban már el is felejtettem. És különben is, sok az elfoglaltság: kisközösség, tévé, számítógép.

Még utolsó nap is, május 19-én, éjfélig meccset néztem. Aztán akkora volt bennem a nyugtalanság, hogy hajnali kettő körül bementem a kápolnába. Ott csak ültem és folytak a könnyeim. Mindemellett **olyan szeretet, béke, nyugalom töltött be, amit addig még soha nem tapasztaltam.** A belém áradó örömtől zokogtam egy órán át. Ez az élmény olyan hatással volt rám, hogy azóta csak erre vágyom, és **naponta több órát töltök a kápolnánkban.** Ha egy nap valamit ért nem jutok oda, bolond vagyok és kibírhatatlan! **Semmi nem hiányzik úgy, mint az ima, a Szentírás olvasása és a dicsőítés.** Ha a napomat így kezdem, másként viselkedem aznap!

Sajnos az ellenség is nagy erővel dolgozik, és gyakran csapdába ejt. Ilyenkor napokig elviselhetetlen vagyok, és minden rossz, ami az Istennel kapcsolatos. Szerencsére vannak mellettem segítők, akik ilyenkor próbálnak helyretenni. Például: az Atya, a Fiú, a Szentlélek, Mária, József és az összes szent. Azt látom, hogy nagy értem a harc, pedig igazán semmi vagyok. De Valaki mégis a keresztre ment értem. Őt látom újabban a Szentostyában. Hála és dicsőség Neki érte!

Kincs vagyok

Istenem, csodálatosnak teremtettél engem, egyszerinek, megismételhetetlennek. Kincs vagyok, értékes és helyettesíthetetlen, mert a Te képmásod vagyok.

Istenem, az élet új lehetősége vagyok, egy kincs teremtésed remekművében. Világodnak szebbé és szeretetreméltóbbá kell lennie általam.

Istenem, titok vagyok, szereteted és bölcsességed gondolata, szavakkal kimondhatatlan, leírhatatlan KINCS. Valamit rejtök a titokból, a világ értelméből.

A Lélek Szava

Katolikus lelkeségi lap

Megjelenik évente öt alkalommal:
Húsvét és Pünkösd előtt, augusztusban, októberben és adventben.

Kiadja: a Szociális Testvérek Társaságának magyar kerülete

Felelős szerkesztő: Exner Gabriella SSS

A Szerkesztőség címe:

1048 Budapest, Tóth Aladár u. 2..

mobil: +36-30/612-2827

e-mail: exner@hbc.hu

Borító kivitelezése: Baumann Miklós

Kapható: templomokban, katolikus könyvesboltokban, egyéni terjesztés útján.

Előfizetési díj 2013-ra 1700 Ft.

Előfizethető a terjesztés címén:

Szociális Testvérek Társasága,

Zsók Mária, 1114 Budapest, Bartók

B. út 61. III. em. 6. ☎ 466-6671

(Ügyelet: hétköznap de. 9-12 ó.)

SZÁMLASZÁM: 11100104-19639219-

36000001 Szociális Testvérek

Társasága, A Lélek Szava

A terjesztés e-mail címe:

zsokmarika@gmail.com

Adományokat köszönettel elfogadunk! A lapban közölt íráskért, illusztrációkért tiszteletdíjat nem fizetünk! Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

ISSN 0865-865X

Nyt. sz.: B/EL/43/1990.

PRESS TIME Kft.

